

26. nedeľa po Trojici, Posledná v cirkevnom roku, 24.11.2024

Čomu venujeme skutočne pozornosť?

Text: Matúš 24, 45-51

⁴⁵ Kto je teda verným a rozumným sluhom, ktorého pán ustanovil nad svojou čeladou, aby jej načas dával pokrm? ⁴⁶ Blahoslavený sluha, ktorého pán pri svojom príchode nájde tak robiť! ⁴⁷ Veru vám hovorím, že ho ustanoví nad celým svojím majetkom. ⁴⁸ Ale ak by si ten zlý sluha pomyslel: Môj pán ešte nepríde, ⁴⁹ a začal by biť spolusluhov, jedol by a pil s opilcami, ⁵⁰ príde pán toho sluhu v deň, keď sa ani nenazdá, a v hodinu, o ktorej nevie, ⁵¹ rozpoltí ho a s pokrytcami určí mu podiel; tam bude plač a škripanie zubov.

Posledná nedeľa v cirkevnom roku je určená „bdelosti“. Veľmi všeobecne „bdelosť“ znamená „ostrážitosť, veľkú pozornosť“. Ak to prevedieme na činnosť, znamená to „sústredene niečo sledovať, zameriavať svoju pozornosť na niečo“. V takom prípade, ak na niečo sústredene zmeriavame svoju pozornosť, ostatné veci sú zrazu nie tak dôležité, môžeme možno povedať, že niektoré sa stávajú až nepodstatnými. To neznamená, že nie sú súčasťou nášho života. Len **našou prioritou je to, na čo zameriavame svoju pozornosť.**

Pán Ježiš, aby vysvetlil dôležitosť „bdelosti“ vykresľuje svojim rozprávaním pred nami obraz domácnosti, kde okrem rodiny sú aj sluhovia. A „dobrého sluha“, v. 45 nám ho charakterizuje ako verného a rozumného, pán domácnosti ustanovil ako správcu svojej čelade, teda ďalších spolusluhov. A ešte je k tomu dodané, aká je jeho úloha: „**aby im dával načas pokrm**“.

Čo nám tento obraz hovorí pre dnešnú cirkev? Hovorí o domácnosti Kristovej cirkvi, v ktorej každý má svoje poslanie a svoju úlohu. Aby Kristova domácnosť cirkvi mohla fungovať, potrebujeme sa navzájom. Potrebujeme tu byť jeden pre druhého a spoločne stavať na tom, čo nás spája a nie na tom, čo nás rozdeľuje. Pretože Kristova cirkev je len jedna. Jej súčasťou sú Božie deti zo všetkých národov a národností, zo všetkých cirkví. A **úlohou niektorých je, aby boli správcami tejto Kristovej cirkvi. Nie sú pánmi cirkvi, sú jej sluhami, sprievodcami, pastiermi.** A v čom spočíva ich rozumnosť a vernosť? V tom, že ukazujú a vedú Kristovu cirkev po ceste, ktorú určil Kristus; oživujú dielo, ktoré On začal. Kristus je ten, ktorý povoláva, obdarúva a ustanovuje. Je dobré si túto závislosť na Pánovi Ježišovi pripomínať. Pretože to nás vedie k pokore pred Ním.

A najdôležitejšou úlohou týchto správcov – služobníkov je načas dávať ostatným pokrm. Pozrime sa na tri slová, ktoré sú podľa mňa v tejto úlohe sluhov, najdôležitejšie. 1. „**načas**“ – *en kairo*, to znamená využiť prítomný čas, využívať každú prítomnú chvíľu, vždy, keď sa naskytne príležitosť. 2. „**dávať**“ – *dounai*, znamená dávať, darovať, ale tiež to znamená „vzdávať Bohu slávu a chválu“, „velebiť Boha“, prenesene „vydávať zrozumiteľné svedectvo o Bohu“. Pán Ježiš vedel, prečo použil práve toto slovo. Bol to odkaz pre Jeho cirkev, aby mala na pamäti, že jej poslaním je vzdávať celou svojou existenciou Bohu chválu a slávu. 3. „**pokrm**“ – v zmysle niečoho hodnotného, výživného, zdravého. Dnes sa veľmi veľa pozornosti sústreďuje na „zdravý výživu“. Pre kresťanov tou zdravou, hodnotnou a výživnou

stravou pre ich duše je Božie slovo. Je len smutné, že aj keď to ako kresťania všetci vieme, otázkou je, či naozaj týmto pokrmom sýtíme svoje duše viac, ako čímkoľvek iným.

Toto je „**bdelosť**“: **využívať čas nám daný na tejto zemi tým, že budeme svojim životom vzdávať chválu a slávu nášmu Trojjedinému Bohu.** A ako? **Tým, že budeme najprv sýtiť svoju dušu tým dobrým pokrmom – Božím slovom a potom ním budeme sýtiť duše našich bratov a sestier vo viere.** Nepotrebuje špekulovať o tom, čo to znamená „byť bdelym a pripraveným“ na druhý príchod Pána Ježiša. My to vieme a to, čo potrebujeme, je zamerať celú svoju pozornosť na čas, ktorý tu máme, na oslavu nášho Boha našim životom a zvestovaním Jeho slova. To znamená „byť bdely“!

Takýto služobník bude „**blahoslavený**“ – skutočne šťastný vo svojom Bohu, napriek všetkému, čím v živote prechádza a s čím bojuje. Jeho život bude naplnený pokojom, radosťou, nádejou a darom viery. A navyše jeho blahoslavenstvo nie je obmedzené len na časný život, plnosti dôjde vo večnosti s nebeským Otcom. O tom hovoria tie ďalšie slová: „**ustanoví ho nad celým svojim majetkom**“. V jednom komentári som našla k tomu vysvetlenie, ktoré nám ponúka evanjelium podľa Jána 12,26: „**Toho bude ctíť môj Otec**“. Waw, rozumieme tomu? „*Ctiť si niekoho*“ znamená uznávať niekoho, vážiť si ho, vážiť a pozitívne hodnotiť jeho konanie, správanie, prácu. V evanjeliu podľa Jána je na prejavenie úcty použité slovo „*timései*“, čo v preklade znamená nielen vzdať úctu, teda ctíť si, ale aj mať niekoho za drahocenného a vzácneho. Spomeniete si, čo prorokoval Izaiáš Božiemu ľudu v 43. kapitole? „**Pretože si bol drahý v mojich očiach, vzácny si bol a miloval som ťa, aj ľudí dám za teba, i národy za tvoj život.**“ Toto voči svojim služobníkom cíti náš Pán a Boh. A dokonale to prežijeme v nebeskom domove, vo večnom živote.

Opakom „**verného a rozumného**“ sluhu, je „**zlý sluha**“. Jeho najväčšou chybou je jeho neochota čakať a vytrvať v tom čakaní. Jeho netrepezlivosť ho doslova vedie k tomu, že to dobré, čo bolo v ňom a kvôli čomu ho mohol Pán ustanoviť za správcu, postupne ako keby zanikalo pod vplyvom dlhého času, kedy čakal návrat svojho pána. Navonok sa to prejavilo tým, že bil svojich spolusluhov a jedol a pil s opilcami. Inými slovami, stal sa otrokom svojich vášni a túžob.

Viete, je mi smutno, ale platí to aj o nás dnes. Ak sme úprimní sami voči sebe, potom si v pokore priznáme, že aj my sme niekedy „zlými sluhami“. Či už tým, že začneme viac myslieť na seba, ako na druhých. Alebo tým, že si o sebe a svojej viere začneme namýšľať, že sme niečo viac, ako tí druhí. Možno, že je to taká naša rozpoltenosť, chceme byť zadobre s Pánom Bohom, cirkvou, ale aj s týmto svetom. Možno je to naše presvedčenie, že iba my správne poznáme a vykladáme Božie Slovo a tak sa často stáva doslova kyjakom, ktorým udierame iných ľudí a tým ničíme ich vieru. Je až smutné a ťažké čítať, čo takého sluhu podľa slov Pána Ježiša čaká: „...**rozpoltí ho a s pokrytcami určí mu podiel; tam bude plač a škrípanie zubov.**“ Je to úplný opak toho, čo čaká sluhu dobrého a verného.

Max Kašparů vo svojom „*Denníku potulného kazateľa*“ napísal, že najväčším nepriateľom Ježišovho „Bdejte!“ je na prvom mieste naša polovičatosť. Hovorí: „*Keby som ju mohol pomenovať botanicky, nazval by som ju polovičatosť dvojdomá z čel'ade nevykoreniteľných.*“

Máločo vie ukolísať ľudského ducha do spánku tak ako ona. Pozná sa podľa jedovatých plodov v dvojdomnej podobe, keď sa veriaci človek usiluje v dome kresťana vyzerat' ako veriaci a v dome pohana ako pohan. Typickými sú preňho výroky typu: „My sme síce deti k viere nevedli, ale svadbu v kostole mali.“ Alebo „Ja som sa už dost' nachodil do kostola

a namodlil, už teraz nech to robia aj tí druhí.“ Či „Ja už dostatočne poznám Bibliu, mne už nemá kto, čo nového povedať.“ a pod. Polovičatí sa držia zásady „všetkého veľa škodí“. A tak živia, lebo sa v skutočnosti neživia duchovným pokrmom, ale len olizujú kosti, ktoré im z neho zostanú.

Ďalším nepriateľom duchovnej bdelosti je chýbajúca vytrvalosť. Ten, kto ju nemá, žije v bludnom dojme, že on vo svojom živote nemusí nič meniť. S vytrvalosťou nemá predsa žiaden problém, pretože už roky vytrvalo zotrúva v pokročilej duchovnej hnilobe.

V jednej kresťanskej piesni sa spieva: „Nečakaj na svoj deň, na svoj veľký čin, každá chvíľa sa ti ponúka...“ Ak chceme byť bdelí a vytrvalí, so zmenou by sme mali začať dnes. Zmeniť svoj prístup k Božiemu slovu, k sebe, k druhým. A nemať pri tom pocit, že som niečo stratil, alebo že som už tým dostatočne prejavil svoju dobrú vôľu.“

Takže nakoniec pozvanie dnešného podobenstva: **využívajme čas nám daný na tejto zemi tým, že budeme svojím životom vzdávať chválu a slávu nášmu Trojjedinému Bohu a sýtiť seba i svojich blízkych chleбом života – Božím Slovom.** Tak zostaneme bdelí a pripravení na príchod nášho Spasiteľa. Amen.